Diumenge 23 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 7,31-37): En aquell temps, Jesús sortint un altre cop dels confins de Tir, anà per Sidó a la mar de la Galilea per l'entremig del territori de la Decàpolis. I li presenten un sord i mut, i li supliquen que li imposi la mà. I apartant-lo de la multitud, li ficà els dits a les orelles, i, escopint, li tocà la llengua. I mirant al cel, sospirà, i li digué: «Effethà!» -que vol dir: «Obre't!». I a l'instant se li obriren les orelles, i se li desféu la trava de la llengua, i parlava bé. I els manà que no ho diguessin a ningú, però com més els ho manava, més ho divulgaven, i més es meravellaven, dient: «Tot ho ha fet bé: els sords els fa oir i els muts parlar!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Li presenten un sord i mut, i li supliquen que li imposi la mà»

Pbro. Fernando MIGUENS Dedyn
(Buenos Aires, Argentina)

Avui, la litúrgia ens mena envers la contemplació de la guarició d'un home «sord i mut» (Mc 7,32). Com en moltes altres ocasions (el cec de Betsaida, el cec de Jerusalem, etc.), el Senyor acompanya el miracle amb una sèrie de gestos externs. Els Pares de l'Església veuen ressaltada en aquest fet la participació mediadora de la Humanitat del Crist en els seus miracles. Una mediació que es realitza en una doble direcció: d'una banda, l'anorreament i la proximitat del Verb encarnat cap a nosaltres (el toc dels seus dits, la profunditat de la seva mirada, la seva dolça i propera veu); d'altra banda, l'intent de desvetllar en l'home la confiança, la fe i la conversió del cor.

En efecte, les guaricions dels malalts que Jesús realitza van molt més enllà que el mer apaivagar el dolor o tornar la salut. Es dirigeixen a assolir en els qui Ell estima la ruptura amb la ceguesa, la sordesa o la immobilitat de l'esperit. I, en darrer terme, una veritable comunió de fe i d'amor.

Alhora veiem com la reacció agraïda dels receptors del do diví és la de proclamar la misericòrdia de Déu: «Com més els ho manava, més ho divulgaven» (Mc 7,36). Donen testimoni del do diví, experimenten profundament la seva misericòrdia i s'omplen d'una pregona i genuïna gratitud.

També per a tots nosaltres és d'una importància cabdal el fet de saber-nos i sentir-nos estimats de Déu, la certesa de ser objecte de la seva misericòrdia infinita. Aquest és el gran motor de la generositat i de l'amor que Ell ens demana. Molts són els camins pel que aquesta descoberta s'ha de realitzar en

nosaltres. A voltes serà l'experiència intensa i sobtada del miracle i, més freqüentment, el successiu descobriment que tota la nostra vida és un miracle d'amor. En tot cas, cal que es donin les condicions de la consciència de la nostra indigència, una veritable humilitat i la capacitat d'escoltar reflexivament la veu de Déu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ens omple de confusió, la comprovació que essent nosaltres bons per naturalesa, com a creats a imatge de Déu, siguem, però, dolents per les nostres accions» (Sant Llorenç de Brindisi)

- «“Efatà”, la mateixa ordre es dirigeix ara a l’home interior, perquè s’obri als divins misteris, mitjançant la llum de la fe, mitjançant l’amor, l’esperança» (Sant Joan Pau II)

- «(...) La seva compassió envers tots els qui pateixen va tan lluny que s’identifica amb ells: ‘Estava malalt, i em visitàreu’ (Mt 25,36). El seu amor de predilecció pels malalts no ha cessat, al llarg de tots els segles, de suscitar l’atenció particularíssima dels cristians envers tots els qui sofreixen en el cos i en l’ànima. Aquest amor és l’origen dels incansables esforços per tal d’alleujar-los» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.503)